

Hvad har vel bragt Dig til mig at bekrige?
— Det hede Haab, den kolde Frygt, som skräcker.
Hvor var Du først? — I Hjertet, som maae vige,
Naar dem min Herfærmagt til Torden strækker.

Hvo var Din Umme? — Ungdom i sin Hylde,
Dg de Slavinder, som med den man fuer,
Pragt, Undighed og Letsind, som den hylde.

Hvad er Din Næring vel? — Et Blik, som luer.
Kan Død og Alderdom Dig ej borttrylle?
— Nej! daglig fødes jeg paa ny, og truer.

Tiden's Afmagt.

(Efter Serafino.)

Med Tiden Bonden kan i Naget drage
Den vilde Tyr, som han paa Marken finder;
Med Tiden Falken læres til at jage,
At stige, dale ned foruden Hinder.

Med Tiden Vilshviin selv kan vorde spage
Dg Bjørnene fra høje Bjergetinder;
For Vandets Vælde selv i Aar og Dage
Den haarde Klippe jo som Sand henvinder.

Med Tiden selv de stærke Dræer falbe,
Med Tiden selv de sterkste Bjerger vige,
Men jeg med Tiden ikke kan fremfalbe

Med libidin i Hjertet uden Eige,
Som vildt i Grumhed overtreffer Alle,
Tyr, Love, Klippe, Falk og Bjørn tillige.

Danske Sulesang i Rom.

(Ufslungen i et Selskab af Landsmænd hos Thorvaldsen
Juleaften 1825.)

Hjernet fra sin grønne Strand
Hid til Sydens Dale,
Ej forglemmer danske Mand
Nordens Bøgesale.
Tanken om hans Fæbeland
Maa ham tids husvale;
Albrig noget Fremmed kan
Saa til Hjertet tale.

Dog, hvad hjelper Sørgesang
Dg af Længsel græde?
Dg hvortil den Klage lang
Om forsvundne Glæde?
Benskabs rene Toneklang
Er og her tilstæde;
Lad os da vor Julesang
Som i Hjemmet quæde.

Glæden straaler højt i Nord,
Blandt fortrolig Klynge,
Dg med sine Trylleord
Kan den Alt forlynge,
Dg, omkring den hele Jord
Sædt dens Baand sig synge;
Hjebliklets Magt er stor,
Og dets Lov vi synge.

Eskovs Flamme luer heed
I det kolde Norden;

Dog Gud Amor vel I veed
Kun tilhører Torden.
Over Kloden viid og bred
Slynger han sin Torden;
Derfor er og Kjærlighed
Verdensborger vorden.

Benskabs rene Himmel fryd
Man i Norden finder;
Dog, hver ødel, sjælden Dyb
Alle Hjarter vinder.
Benskab er en hellig Lyd,
Aldrig det forsvinder;
Som i Norden, saa i Syb
Hjarterne det binder.

Vinens sode Tryllemagt
Nordbo Hyldest yder;
Dog, dens Spiri er underlagt
Hver, som Livet fryder.
Nordens Strenghed, Sydens Pragt
Forigt den adlyder.
Bachus paa vor Tord gjør Tagt,
Naar hans Nectar flyder.

Benskab, Viin og Kjærlighed
Bore Hjarter have,
Mens til Nord fra Tib'rens Bred
Bore Tanker svæve.
Højt af Fryd i Syden heed
Nordist Hjerte have!
Gjør med Glasset nu Besked:
Nomas Danske leve!

Fedor og Evelina.

En Fortælling.

Første Kapitel.

Mig opgaaer nu min Morgenrude,
Jeg Solen stuer i sin Glads.
Hvor tusind svage Hjarter bløde,
Jeg vundet har min Sejerskrands.

Jeg glemmer Eder, svundne Dage!
I skal ej nage meer mit Bryst.
I kan ej komme meer tilbage;
Naturens Skønhed er min Trost.

Omtrent tre danske Mile fra Rom høvet sig Al-
banerhjergenes isolerede Gruppe. De ere lige merkværdige
for Beskueren saavel med Hensyn til den henriende
Naturskjønhed, der pryder dem, som til de ørverdige
Minder fra den classiske Oldtid, der overalt frembyde
sig for Vandrerens Blik. Hvo har vel nogensinde til-
bragt skønne Djeblikke i de venlige Smaastæder Grass-
cati, Marino, Castel Gandolfo, Albano, Nemi, og
mindes ikke med vemondblandet Glæde sit behagelige Op-
hold i Skjødet af en fortællende Natur? Hvo vandres
de vel ved Albanersøens og Nemisøens romantiske Bred-
der, og ønsker ikke ofte med et Længselsuk at gjense
dise usorgfæmmelige Egne?

I længst henvundne Tider førend Historien end-
nu lader sin Rest høre om Menneskenes Færd i disse
Bjerge, har en frugtlig Vulkan raset her, og efterladt
gigantiske Spor af sin Tilværelse ved tre store, i den